

tager, det er det, det ærede Medlem mener; det ærede Medlem har et Begreb, han kalder den „virkelige“ Værdi, og jeg antager, han dermed mener den offentligt ansatte Jordværdi. Nu har det ærede Medlem sikkert Ret i, at i mange Tilfælde er den Jordværdi, der er ansat, i Øjeblikket lavere end det, Jorden kan købes til, men det ærede Medlem maa dog ikke regne med det som en normal Tilstand. Hvis det er Tilfældet, er det ikke blot en unormal Tilstand, men det er en ulovlig Tilstand. Lovgivningsmagten har udtrykkeligt fastsat, at Ejendoms-skyldsansættelsen og Jordvurderingen skal finde Sted efter den Værdi, der maa tillægges den paagældende Jord i Handel og Vandel, saafremt den regnes at høre ind under en Bondegaard af almindelig Størrelse og i middelgod Kultur. Dette er Lovgivningsmagtens Paabud, og hvis der foreligger en Afvigelse derfra, kan den kun have een Forklaring: at den virkelige Jordværdi, Værdien i Handel og Vandel, ikke er brugt ved Ansættelsen, og saa maa det ærede Medlem vende sig med sin Kritik mod Finansministeriet og de Institutioner under Finansministeriet, der udfører denne Vurdering.

Jeg maa i denne Forbindelse vende mig til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, som sagde, at Jordvurderingen var et, men at de smaa Stykker Jord, man køber til Udstykning, alle Dage vil blive dyrere, og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen mente derfor, at der altid vilde være Forskel paa disse to Værdier, for selv om Jordværdien efter Lovens Paabud var Værdien i Handel og Vandel, vil det nye Stykke Jord, der købes, altid komme op i en højere Pris. Det kan det ærede Medlem til en vis Grad have Ret i. Hvis en ung Mand siger: Jeg vil gerne have et Jordbrug, og jeg ønsker at faa det bestemte Stykke Jord dér, og hvis han fastholder det Ønske, og hvis han virkelig kan gennemføre det overfor Ejeren, saa indrømmer jeg, at saa kommer han til at betale for det. Men saadan kommer det jo ikke til at gaa; og saadan ønsker vi ikke, at det skal foregaa i Praksis. Vi ønsker netop, at de store Ejendomme, helst de, der er kommet ud af Drift, og som det vil koste meget at retablere til deres tidligere Drift, store Ejendomme med forfaldne eller nedbrændte Bygninger, bliver udstykket, og naar Loven paabyder, at Vurderingen skal foregaa, efter hvad Værdien er for en almindelig Bondegaard, saa ved vi alle, at Værdien pr. Td. Land er ikke større, hvis vi tager Gaarde af større Areal end en almindelig Bondegaards, tværtimod, den er mindre. Og i hvert Til-

fælde kan det ærede Medlem ikke have Ret i, at den Jord, der faas efter denne Lov, nødvendigvis maa blive dyrere, end den offentlige Jordvurdering angiver; tværtimod, den Mulighed er lige saa nærliggende, at den kan blive billigere, forudsat at Jordvurderingen er foregaaet saaledes, som Loven paabyder, at den skal foretages.

Det ærede Medlem Hr. Olufsen udtrykte dernæst sin Glæde over, at jeg nu selv foreslog Aldersbestemmelsen ændret og Tiden for Afdragsfrihed forøget i Overensstemmelse med, hvad Socialdemokraterne har foreslaaet sidste Aar, og det ærede Medlem sagde, at den Gang modsatte jeg mig det, men nu havde jeg dog erkendt, at det var ret og rimeligt. Det ærede Medlem maa ikke have forstaaet min Stilling sidste Aar. Jeg udtalte mig ikke bestemt imod disse Foranstaltninger. Jeg anerkendte Betime-ligheden af, at der blev tilvejebragt Ligelighed mellem de to Loves Principper, men jeg sagde, at saa maatte Spørgsmaalene tages op samtidig, og man maatte gaa til andre Ændringer ogsaa, saaledes at den økonomiske Lighed blev tilvejebragt, og det er det, der er gjort i Lovforslaget her. Jeg glæder mig over, at der altsaa aabner sig Mulighed for, at dette ogsaa vil kunne finde Sted.

Sluttelig var det ærede Medlem inde paa en Omtale af, at den Brugsform, som Loven af 4. Oktober 1919 anviser, var den bedste og egentlig den eneste rigtige, og det ærede Medlem udtalte sig her med en større Aabenhed end visse andre Tilhængere af dette Princip, idet det ærede Medlem sagde: Det, vi ønsker, er offentligt Fæste. Det er ogsaa ganske rigtigt. Det er offentligt Fæste, det ærede Medlem ønsker indført her, og vel sagtens ønsker at udvide i stedse større og større Kredse, saaledes at det ganske sikkert er hans og hans Partis Ideal, at vi naar en Tilstand, hvor al Jord er i Statens Eje og skal gives i offentligt Fæste til Brugerne. Det ærede Medlem kom her ind paa Betragtninger, som har en betydelig Interesse. Jeg kan ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende synes, at det ser ejendommeligt ud, at det nu, efter at vi lige fornylig gennem et Arbejde, der strækker sig over 100 Aar, har arbejdet os ud af Privatfæstet, skal være det eneste saliggørende, at vi igen begynder at arbejde os tilbage til Fæstet, ganske vist til noget, som hedder offentligt Fæste. Jeg ved nok, hvad Motivering det ærede Medlem og Socialdemokraterne i det hele vil give, nemlig: Ja, men privat Fæste er ogsaa privat Spekulation, men naar det er Staten,